

EL LECTOR ESCRIU

Resposta a un «home de carrer»

Sr. Director,
La meua primera reacció en llegir la carta va ésser pensar que tot plegat no era més que un joc de criatures: si tu no vols la meua merda, jo tampoc vull la teua, au.
Parlant una mica seriosament li he de dir que d'entrada coincideixo plenament amb vostè en un punt: jo també he esperat molt temps abans d'expressar la meua opinió. Aquesta és la primera vegada a la meua vida, de fet, que ho faig públicament.

El primer punt que vostè toca en la seva carta és el de la Comissió antiabocador. Diu que aquesta gent només han estat bons per fer oposició i res més. No crec que en cap moment la comissió és comprometés a solucionar el problema de les escombraries a la zona de la Bisbal. La comissió volia que no arribés el projecte de macroabocador, i en primer terme no volia el macroabocador. Aquesta fita, em penso que l'han assolida plenament. Que aquesta comissió tenia un rerafons polític? Potser sí. Que no va ésser constructiva i no va buscar solucions? Pot ser també. Perdoni, però, que hi ha alguna solució o alguna cosa constructiva, en la seva anònima carta?

Diu també, vostè, senyor «home del carrer», que pel que sembla l'Ajuntament de Cruïlles no vol ni sentir a parlar que l'Ajuntament de la Bisbal aboqui les escombraries d'aquesta zona, al nostre terme. Miri, de la mateixa manera que vostè va preguntar «més o menys» a algun regidor de l'Ajuntament de la Bisbal, per què no preguntava «més o menys» a algun regidor de l'Ajuntament de Cruïlles, també? Li asseguro que s'hagués endut una sorpresa, perquè, senyor «home del carrer», la primera cosa que va fer l'Ajuntament de Cruïlles a partir de les eleccions d'ara fa justament tres anys, va ser establir un diàleg amb el consistori bisbalenc per solucionar el problema del seu abocador. Em penso que estar «dialogant» durant tres anys, i posar-te un sac de paciència a l'esquena perquè al cap de tres anys encara continuem «dialogant», no és pas una cosa que es pugui definir precisament com no voler-ne sentir res.

L'abocador de la Bisbal fa més de tres anys que ja és ple. I s'hi continuen tirant escombraries incontroladament. I diu que vostè no entén per què l'Ajuntament de Cruïlles posa sancions? Miri, amb tots els respectes: si no ho entén, és el seu problema. Li recomano que, de passada, car va tenir la gentilesa d'anar a visitar l'abocador de Cruïlles, faci un tomb pel de la Bisbal i potser no entendrà una mica més.

Que l'Ajuntament de Cruïlles no volem que les escombraries de la zona de la Bisbal es portin al nostre abocador i, en canvi, volem les d'altres pobles?

Hi ha un detall que potser se li escapa. I és aquest: l'Ajuntament de Cruïlles-Monells-Sant Sadurni està mancomunat amb aquests altres pobles en el tema d'aigües i d'escombraries.

Els pobles petits ho fan així per anar tirant, comprèn? Quant a totes les seves altres preguntes, em permeto, des de la meua humil posició, donar-li un consell: per què no exerceix el seu dret de ciutadà d'un país lliure i democràtic i les fa directament a les persones interessades, en qualsevol dels plens ordinaris de ambdós Ajuntaments?

Em penso que fóra molt més constructiu que no pas escriure cartes anònimes, llançant infinitat de preguntes a no se sap qui.

Perquè, sap una cosa?, em penso que, en lloc de desapropiar el nostre temps investigant si la merda de Cruïlles fa més pudor que la de la Bisbal, podríem invertir-lo intentant fer les coses més bé possible i entre tots. No ho creu així? **Dolors Vicens i Costa.** Cruïlles

Puntualitzacions a la carta del Sr. Berga

Sr. Director,
1.- Manifestar a aquest Sr. que jo em vaig limitar a contestar el que ell havia escrit en l'article aparegut el dia 8 d'abril de 1986 i no el que vostè pensava sobre l'escolarització a l'EGB. Continuo pensant que el problema d'escolarització a pre-escolar és inexistente. Com vostè sap tant o més bé que jo, l'índex de natalitat en aquests últims anys ha minvat en tot el territori espanyol i Salt, segons dades que vostè i jo tenim, no n'és cap excepció.

2.- «L'ajuntament no ens té oblidades», manifesta l'esmentat senyor. Certament, és l'únic en què estic totalment d'acord amb vostè, perquè sempre que he necessitat algun servei he estat ben atesa.

3.- Llegida i rellegida la seva carta, crec que en lloc del títol que encapçalava el seu article («La manca de places de pre-escolar pot fer tornar les aules habilitades a Salt»), hauria estat millor dir «El nucli urbà del veïnat de Salt no té col·legi públic», així hauria expressat el que volia manifestar.

Al mateix temps, amb els seus arguments dedueixo que el seu escrit anava encaminat a mirar si a través de la premsa feia pressió a la Generalitat, perquè busqui amb més rapidesa aquests diners, que, segons vostè, no té.
4.- La finalitat de les escoles privades a Salt no és la de substituir, per falta de places escolars, l'escola pública, sinó que la missió de l'escola privada és fer tots els possibles perquè els pares puguin exercir el dret que tenen d'escollir la classe d'escola que creguin més adient per a l'educació del seus fills.

5.- M'ha fet molta gràcia el bon consell, pel qual quedo profundament agraïda, i és que la meua oferta s'ha de moure en el camp de la qualitat d'ensenyament. Crec que és missió de tota escola, tant pública com privada, i de tot bon professional oferir un sistema escolar on imperin la qualitat d'ensenyament com a objectiu primordial, i al mateix temps uns valors humans que facilitin la convivència. **Maria Vilagran i Moner.** Directora del Col·legi Vilagran-Noguer de Salt

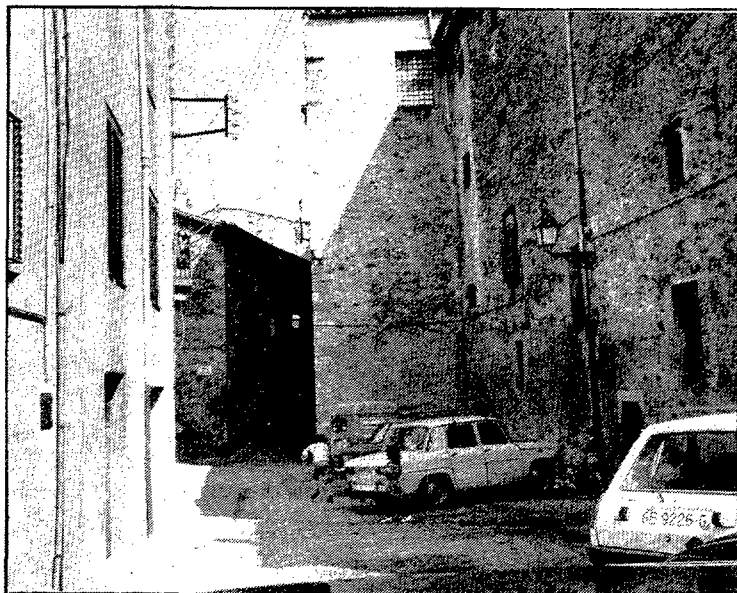
Tots els carrers de Girona

El carrer de Francesc Samsó

412

El nom de Francesc Samsó, segons la comissió municipal que el 1876 s'encarregà de revisar la retolació dels carrers gironins, havia de substituir la tradicional denominació del carrer de n'Auriga, per tal d'honorar l'«inclito hijo de esta ciudad que se distinguió heroicamente en la defensa de la misma y en la de sus monarcas refugiados en ella, pereciendo gloriosamente en el combate».

Francesc Samsó era un ciutadà gironí del segle XV que va intervenir en la política del seu temps com a representant de la ciutat a les corts i va acomplir missions de representació prop del rei de França. Vivia al carrer dels Ciutadans, vora la casa de l'ajuntament, i era un dels caps de la vella bandositat que dividia els patricis gironins. El 1462, durant el conflicte que enfrontà la monarquia amb les forces representatives del país —la Generalitat—, Samsó albergà la reina Joana i el príncep Ferran a casa seva i esdevingué l'ànima del realisme ciutadà quan les forces del Principat assetjaren Girona. Ell mateix va rebre-les amb una frase històrica de l'anti-barcelonisme gironí: «Avant, avant, canalla, xuixumeus a melrosats de Barchinona!», i es dedicà a fortificar la Força, on es refugiaren les persones reials. Mentre participava en aquests treballs, un tret de ballesta, ben apuntat al crani, posà fi a la vida d'aquest home que Sobrequés qualifica de brau i arrauxat. El comte de Pallars explicà, en donar informació dels successos, que el cos de Samsó va caure en un lloc que oferia molts perills per rescatar-lo i que va restar-hi exposat tota una nit, fent una

El carrer de Francesc Samsó, un racó mancat de sol i molt humit. Foto: Mari-sa Morillo.

«Vet aquí», comentà, «quina és la trista fi dels mals homes», i afirmà que els gironins s'havien alegrat de la seva mort, ja que el tenien com a principal responsable dels mals que patia la ciutat.

UN TROS DEL CARRER DE SACSIMORT

El nom de Francesc Samsó no va entrar al nomenclàtor fins al ple municipal del 8 d'octubre de 1965, en què fou col·locat a «la parte de la calle Sacsimor que comienza en la Subida del Rey Don Martín por el Convento de las Hermanas Capuchinas, terminando en la Plaza de los Jurados, también de nueva creación».

Es tracta d'una zona del barri vell, i en certs aspectes miserable, que és a prop de l'església de Sant Feliu. Lloc mancat de sol i molt humit.

En el carrer hi ha dues parts diferenciades: la més ampla, que és situada a tocar el carrer del rei Martí, on es destaquen les cases amb façana restaurada i una font que raja de la paret de la banda de les caputxines, i la més sòrdida que s'estreny i duu a la plaça dels Jurats i al carrer de Ferran el Catòlic. Però tant en l'una com en l'altra, el terra és empedrat i no hi domina la brutícia i l'abandó d'altres carrers del barri.

J. Clara

NECROLÒGIQUES

SOLEDAD AMADOR I AMADOR

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 14 anys, Soledad Amador i Amador. Havia nascut a Girona i residia al carrer Acacia, 8 de Girona.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 12 del migdia, a l'església de Vilarroja de Girona.

Que descansi en pau.

ENRIC IGLESIAS I TIMÓN

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 67 anys, Enric Iglesias i Timón. Era natural de Villanueva Vera (Cáceres) i residia al carrer La Font, 27 de Vilarnadal.

Era casat amb Concepció Blasi i Montguix, i tenia una filla, Lurdes. La missa exequial en sufragi de la

seva ànima tindrà lloc avui, a les 4 de la tarda, a l'església de Vilarnadal.

Que descansi en pau.

GABRIELA MEDINA I SÁNCHEZ

Va morir ahir a Barcelona Gabriela Medina i Sánchez.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 10 del matí, a l'església de Pineda de Mar.

Que descansi en pau.

FRANCISCO BENÍTEZ I OLMEDO

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 79 anys, Francisco Benítez i Olmedo. Havia nascut a El Bosque (Cadis) i residia al carrer Ntra. Sra. del Mont, 10 de Girona.

Estava casat amb Neus Vilanova i Lapuja i tenia un fill, Salvador.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de 10 del matí, a l'església de Sant Narcís de Girona.

Que descansi en pau.

PREGUEU DÉU EN CARITAT per l'ànima de

Francesc Benítez i Olmedo

que morí a Girona el dia 30 d'abril del 1986 a l'edat de 79 anys havent rebut La Santa Unció

A.C.S.

La seva esposa, Neus Vilanova i Lapuja; fill, Salvador; filla política, M. Dolors Fita; néts, Cristina i Eduard; germans; germans polítics; nebots; cosins i família tota participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima, se celebrarà avui dijous dia 1, a 2/4 de 10 de matí, a l'Església Parroquial de Sant Narcís. Domicili familiar: c/ Ntra. Sra. del Mont, n° 10.

Girona, 1 de maig del 1986

Cada dimarts

TOT L'ESPORT

El suplement esportiu del

PUNT DIARI

SERVEI DE NECROLÒGIQUES

Tel. 21 35 08